

ve til gavn for alle genrer og kunstarter, som berøres af privatkopieringen. Også uddannelsesformål vil kunne støttes.

Ved en fordeling af midlerne som således skitseret vil forbrugerne, der i første række skal betale vederlaget, på længere sigt også nyde fordele af det. Det vil nemlig styrke mulighederne for at skabe, indspille og udgive ny musik og nye film inden for alle genrer, herunder også de populære, hvilket selvsagt også er i forbrugernes interesse, fordi de derved får adgang til et mere alsidigt udvalg af plader og film.

Efter lovforslaget skal en tredjedel af fordelingsbeløbet udbetales som støtte til fælles formål. Her ved sikres der en rimelig balance mellem de individuelle krav, baseret på de enkelte rettighedshaveres behov for at få en kompensation for brugen af deres værker og indspilninger, og den generelle kulturpolitiske interesse i, at der tilvejebringes midler til støtte af kunstnere og projekter, som ellers ville kunne have vanskeligt ved at slå igennem.

Det er ikke uden videre muligt at skønne, hvor store beløb der kan blive tale om, da dette afhænger af den størrelse, som vederlaget bliver fastsat til. En vis vejledning kan hentes i den betænkning, som det af kulturministeren nedsatte udvalg vedrørende revision af ophavsretslovgivningen afgav i 1982 (Betænkning 944/1982: Båndafgifter – sanktioner – påtale, side 23 og 54). Udvalgets flertal foreslog, at et vederlag fastsættes i overensstemmelse med de sædvanlige tariffer, som anvendes for indspilning af musikværker. Flertallet foreslog på denne baggrund et vederlag på 8 øre pr. minut for lydånd og 20 øre pr. minut for videobånd. Der kan endvidere henvises til Finland, hvor lovgivningen herom trådte i kraft i 1984. Vederlaget er her for 1991 fastsat til 0,03 FIM pr. påbegyndt minuts spilletid for lyd-kassetiebånd og 0,045 FIM pr. påbegyndt minuts spilletid for videokassetiebånd. Dette svarer i dansk valuta afrundet til henholdsvis 5 og 7 øre. Der betales således for et normalt lyd-kassetiebånd med 60 minutters spilletid svarende til 3 kr. og for en tre timers videokassetie ca. 13 kr.

I de senere år har nettoindkasserungen ligget på følgende beløb: i 1988 FIM 55,4 mio., i 1989 FIM 53,7 mio. og i 1990 FIM 56,0 mio.

For Danmarks vedkommende er det ikke muligt at angive, hvor mange henholdsvis lyd- og videobånd der årligt sælges. Der er dog grund til at formode, at man vil kunne opnå et provenu i samme størrelsesorden som det finske, naturligvis afhængigt af vederlagssatsens størrelse.

Omkostningerne ved at administrere et båndvederlag kan forventes at blive minimale. I Finland har organisationen TEOSTO, som administrerer de til-

svarende finske regler, oplyst, at omkostningerne ved opkrævningen i årene 1988–90 har udgjort mellem 1,3 og 2,5 pct. af indtægterne. Fordelingen af kompensationsmedfører kun marginale ekstraomkostninger, fordi man i alt væsentligt kan støtte sig til de allerede foretagne edb-registreringer af, hvilke værker og indspilninger der fremstilles og benyttes. Heller ikke administrationen af støttepuljen medfører nogen særlig belastende omkostninger.

I det daværende Vesttyskland har man siden 1966 opkrævet vederlag for salg af båndoptagere, og i 1985 blev ordningen udvidet til også at omfatte salg af uindspillede lyd- og videobånd. Siden 3. oktober 1990 har reglerne også været gældende i de nye forbundslande. I årene 1988–1990 har man opkrævet henholdsvis 64,2 mio. DM, 59,5 mio. DM og 70,1 mio. DM for båndene, og hertil kommer henholdsvis 55,2 mio. DM, 51,1 mio. DM og 66,3 mio. DM for lyd- og videobåndoptagere.

I Frankrig blev reglerne indført i 1985, og man har her i årene 1988–90 opkrævet henholdsvis 400 mio. FFR, 438 mio. FFR og 580 mio. FFR. Den franske lovgivning omfatter kun de uindspillede bånd, ikke båndoptagere.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Til § 26 a, stk. 1

Bestemmelsen er bredt formuleret, således at den dækker alle former for nuværende og fremtidige indretninger, som kan benyttes til indspilning af lyd- og billedoptagelser. Den vil således også finde umiddelbar anvendelse på bånd til digitale båndoptagere (DAT), som allerede nu i et vist omfang markedsføres her i landet, samt den såkaldte »Digital Compact Cassette«, som vil blive introduceret i løbet af meget kort tid. Også andre fremtidige optagelsesmetoder vil falde ind under bestemmelsen, men vederlagsniveauet for sådanne i dag ukendte medier vil skulle fastsættes på baggrund af de særlige forhold, som måtte gøre sig gældende for disse.

Bestemmelsen omfatter kun bånd m.v., som er egnet til privatkopiering af lyd- og videooptagelser og tilsvarende udsendelser. Diktafonbånd og bånd, som alene anvendes i professionelle sammenhænge, såsom f.eks. de særlige videobånd, som alene anvendes af radiofonier og videoproducenter, omfattes ikke af reglen. Heller ikke disketter og lignende til edb-brug er omfattet. Bestemmelsen åbner dog mulighed for, at også den igangværende udvikling af